

vocater, den ene er deres virkelige jurtdiffse Forretninger, det vil sige deres Procedure, naar de føre Sager, naar de bruge deres hele Uafhængighedsfølelse for at bringe Retfærdigheden til at gaae igjennem, naar de kaste en Sag fra sig, som de ansee for skiden og skjæv, som kun kan bringe et heldigt Udbytte for deres Client, naar der skal gaaes Krogveie, og der er en anden Slags Forretninger, der hænger sammen med Handel og Wandel, hvor det gjælder om daglig at finde ud, hvorledes man kan cantilere sig saaledes, at man om muligt kan omgaae Lovens Mening og Retfærdighedens Bydende; der er Forretninger, som bestaae i at handle med Gaarde, at holde Auctioner, kort sagt, Forretninger af en meer mercantil Natur. Jeg kaster ikke Brag paa dem, der bestjæftige sig dermed, der skal ogsaa Folk til den Metier, og det er godt, at der er saadanne Folk; jeg kaster saameget mindre Brag paa dem, som de efter deres Metier kunne have Forretninger af en meget værre Art; men de Folk ere ikke gaaede den Vej, som jeg anseer for den bedste, til derfra at komme ind i Høiesteret, og derfor vil jeg ikke sætte en Præmie af 3000 Rd., for at de i en vis Alder kunne sige: Nu har jeg levet, ikke af Røveri, men halvt paa Grændsen deraf, og idetmindste i Forbindelse med Røveri; — thi man kan under saadanne Omstændigheder ikke undgaae at komme til at see dem i sin Stue og at have at gjøre med dem paa en egen Maade — nu vil jeg engang være fri derfor, nu vil jeg engang være Politibetjent — Paven har flere af den Art, og de have gjort ham god Nytte — men naar de saa komme ind i Høiesteret, saa vil jeg have, at de skulle bringe et Offer derfor, det Offer, at træde ind paa denne lavere Gage, paa den Gage, som den ældste Assessor i Landsoverretten maa være fornøiet med uden nogen anden Udfigt; thi naar den ærede Minister siger, at det er urimeligt at stille det yngste Medlem i Høiesteret paa samme Standpunkt som det ældste i Landsoverretten, saa er det jo heller ikke det, vi foreslaae, idet den Mand, der har 2400 Rd., og som, hvis Borherre staaer hans Liv, har sikker Udfigt til om 3 Aar at faae 2700 Rd. og om 6 Aar 3000 Rd., har en ganske

anden Stilling end den, der har 2400 Rd. og ikke Mere. Hvad har en Høiesteretsassessor? Han har ikke 2400 Rd., men han har Gjennemsnitssummen af de forskjellige Gager, som de forskjellige Høiesteretsassessorer have, idet han nemlig har en paa Levetiden og ikke paa den tilfældige Afgang begrundet Afkomst til en Forhøielse i Gagen. Naar de begynde med 2400 Rd. og ende med 4000 Rd., og Forfremmelserne ske saaledes, som de efter dette System maae ske, saaledes som den ærede Minister har tænkt sig det, saa at Assessorerne eller i det Mindste endeel af dem komme tidligere ind i Rerten end med 50 Aars Alderen, saa vil en Høiesteretsassessor derved i Gjennemsnit have 3200 Rd. og derover, og det er ikke Lidt.

Den ærede Minister har ogsaa sagt, at en Departementschef paa ingen Maade staaer paa lige Trin med en Høiesteretsassessor; det er vist nok, thi en Høiesteretsassessor har ved den collective Stilling, hvori han bestandig staaer, da han kun er en Niendedeel eller en Tiendedeel af det Hele, en meget mere ansvarfri Stilling end en Departementschef, og paa Grund af hans afmaalte Forretninger visse Timer af Dagen har han tillige en meget mindre byrdefuld Stilling. Naar den ærede Minister vil sige: Ja, men Departementschefen svarer ikke for sine Handlinger, der er en Minister, som svarer for dem, saa siger jeg: Hvorledes skulle vi kunne forlange, at Ministeren skal svare for Departementschefen, naar vi ikke give saadan Lønning til Departementschefen, at Ministeren kan skaffe sig Folk, han kan forlade sig paa. I det Stieblik vi ved vor Botering anerkjende Rigtigheden af denne Betragtning, indrømme vi Ministeren Ret til at sige: Jeg kan ikke svare for de Mænd, jeg kan skaffe til 2400 Rd., og naar den ærede Minister siger, at Folk i en tidligere Alder kunne blive Departementschefer, saa siger jeg, at dette dog ikke er Reglen. Jeg vil gaae meget videre, jeg vil sige, at naar man spørger, om det virkelig Gjortlige og Mulige, saa bliver det virkelig kun meget enkelte Gensler, meget enkelte Mænd af ualmindelig Dygtighed, som en Minister fornøstigtvis vilde forfremme til Departementschef, naar han ikke